

Traktůrek
Zetůrek
Vánoční přání

Petra Šolcová

 P R E S S

Traktůrek Zetůrek

Vánoční přání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Šolcová
Traktůrek Zetůrek – Vánoční přání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Traktůrek

Zetůrek

Vánoční přání

*Traktůrek
Zetůrek
Vánoční přání*

Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli, skončila zastrčená v knihovně.

Tak to ale skončit nemusí! Pošlete ji dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Copyright © Petra Šolcová 2024
Illustrations © Petra Šolcová 2024

ISBN tištěné verze 978-80-264-5459-5
ISBN e-knihy 978-80-264-5464-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-264-5473-1 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-5474-8 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Úvod

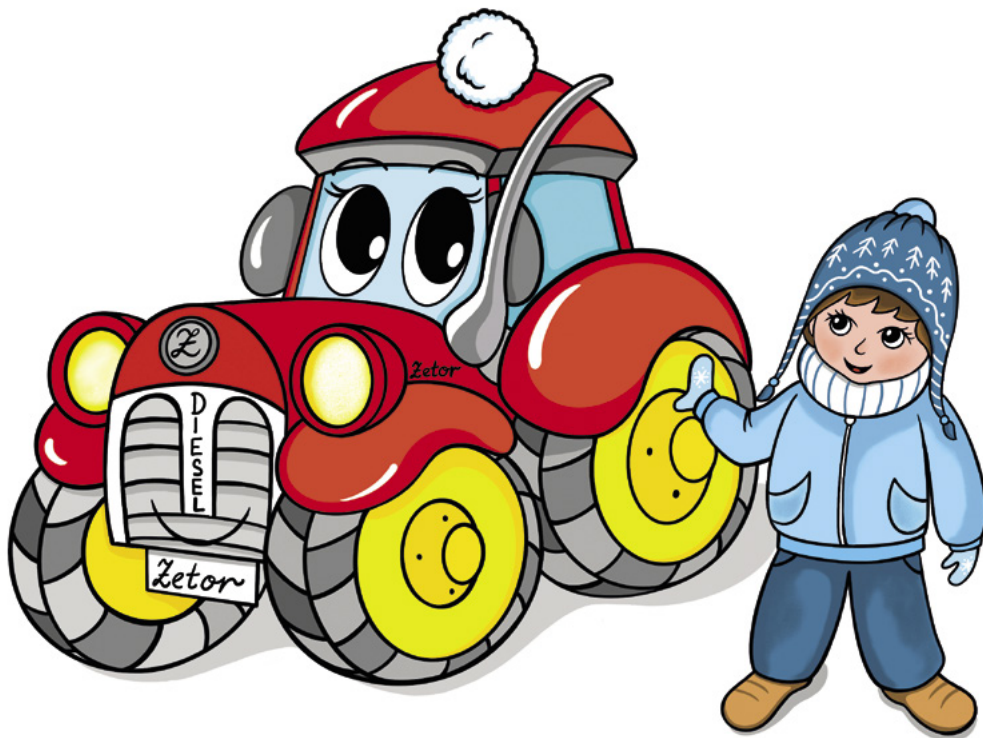
estiletý prvňáček Honzík bydlí s maminkou, tatínkem a kocourkem Mourkem na velkém vesnickém statku. Častým hostem je u nich jeho sestřenice Barunka, které je jen o rok víc a bydlí, co by kamenem dohodil.

Obyčejný kluk, říkáte si, co je na něm zvláštního? Takových kluků je přece spousta. Máte pravdu. Ale tenhle Honzík obyčejný je i není.

Jeho nejlepším kamarádem není totiž Šimon, Kuba ani Martin, ale malý červený traktůrek jménem Zetůrek!

Je to velmi pracovitý, přátelský a obětavý kamarád. Honzík se na něj může ve všem spolehnout. Bydlí ve stodole, která je propojená s domem. Honzíkovi tedy stačí otevřít dveře a je u Zetůrka. Skoro každý večer tráví společným povídáním, hraním her a vymýšlením příběhů, ale i malých klučičích lumpáren.

Do rodiny už patří i obrovský traktor Crystal, který je tak trochu samotář a bydlí ve velké moderní stodole za domem. Je to veliký pracant, ale má rád svůj klid.

Rozhovor ve stodole

Začátkem prosince už se hodně ochladilo. Večer se brzy stmívalo a všichni byli raději doma u kamen. Honzík seděl u Zetůrka ve stodole a hladil Mourka po hebkém kožíšku. Společně poslouchali kvílející meluzínu. Zetůrek se nahlas zamyslel. „Tak ti řeknu, Honzíku, být tady teď sám, skoro bych se trochu bál. Ta meluzína kvílí vážně strašidelně. Kdybych tak mohl večer poslouchat pohádky nebo písničky! To by byla krása.“

Honzík si však hned věděl rady. Pohladil Mourka, uvelebil se na balíku slámy a radil Zetůrkovi. „A proč by to nešlo? Za chvíli budou Vánoce, tak napíšeme dopis Ježíškovi a poprosíme ho o rádio a bude to!“

Zetůrek vykulil oči: „Ty myslíš, že jsme byli hodní natolik, abychom mohli poprosit Ježíška o tak velký dárek?“

Honzík chvíli přemýšlel a pak nerad uznal: „Je pravda, že jsme letos pár lumpáren společně vyvedli. Třeba jak jsme hráli na schovávanou a tys zacouval do plotu a on to nevydržel!“

To si Zetůrek moc dobře pamatoval a sám také přidal jednu vzpomínku:

„Nebo jak jsem tě vysadil na třešeň bez dovolení a maminka se pak zlobila, když musela najít tatínka, aby si půjčil u sousedů dlouhý žebřík. Pravda, nahoru jsi vylezl hezky, ale dolů už ses bál.“

Honzík kýval hlavou: „To si moc dobře pamatuju, podíval jsem se dolů a to byl konec. Bylo to pěkně vysoko!“

Zavrtěl se na slámě a přidal další historku: „Ještě mě napadlo, jak jsme si chtěli postavit domeček v lese a odvozili tatínkovi všechn materiál na stavbu nového kurníku pro slepičky!“

Traktůrek se na Honzíka smutně podíval. „No a tady to máš! Samá lumpárna a jak teď máme psát dopis Ježíškovi, vždyť ten ví přece o všem!“

Honzík přikývl a chvíli dumal. Podrbal Mourka na bříšku a rozumoval: „Podívej, já dobře vím, že jsme toho vyvedli spoustu. Ani si teď na všechno nevzpomeneme.“

Oba mlčky pozorovali Mourka, který se právě stočil do klubíčka a spokojeně oddychoval. „Ale,“ pokračoval Honzík, „vždycky jsme to pak společně zase napravili. Plot jsme

opravili s tatínkovou pomocí. Mamince jsem slíbil, že na třešně už sami nepůjdeme. No a bez dovolení si už nic nikde nebereme. A taky teď už docela dlouho sekáme latinu.“

Nakonec Honzík vynesl poslední trumf: „A tatínek říká, že kdo nic nedělá, nic nezkazí. Poučili jsme se a dáváme si zkrátka na průšvihy větší pozor.“

Tím přesvědčil i Zetůrka: „Tak dobře, zkusíme to a napíšeme Ježíškovi dopis společně!“

Honzík přinesl papír a pastelky a hned se do toho dali. Jako prvňáček už Honzík koncem roku uměl všechna písmena a trochu psát. S čím si nevěděl rady, to prostě nakreslil. Honzík psal, kreslil, soustředil se a vykukovala mu při tom špička jazyka, se kterou taky pečlivě kroutil.

Konečně byl se svým dílem spokojen a ukazoval ho kamarádovi. „A vím i jak to podepíšeš! Tady ti ho takhle položím na zem a ty ho trochu přejedeš kolečkem!“ usmíval se Honzík a položil dopis na tvrdou podlahu.

Zetůrek ho opravdu trochu přejel kolečkem a bylo to.

Honzík dopis popadl a už v běhu volal: „Dám ho pro jistotu za okno v kuchyni, aby ho Ježíšek našel!“

Toho večera se kamarádům dobře usínalo. Meluzína se konečně utišila a dopis čekal na Ježíška za oknem.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Traktůrek Zetůrek: Vánoční přání.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.